

Spiritu Sancto, habemus præsentiam. *Quoniam invenitur, inquit, ab his, Sap. 1. v. qui non tentant illum: apparet autem eis, qui fidem habent in illum.* 1.2.

Jam hic angustè dubitationis deformitate visâ sic, ad fundamenta, quibus Adversarij gratiæ certitudinem fidelibus poenitentibus, negant, nedum concutere tentant, transeo videnda. Sic itaq; ex divina Scriptura argumentantur: & præcipuè ex Salomonis concionibus: *nescit homo, utrum amore, Eccl. 9. v. an odio dignus sit.* Item ex Ecclesiastico: *de propitiatio peccato noli esse sine metu: 1. neq; adjicias peccatum, super peccatum.* Præterea ex proverbii Salomonis. *Eccl. 5. v. Quis potest dicere mundum est cor meum, & purus sum à peccato.* Et ex Apostolorum Epistolis Petri & Pauli docentium timore & tremore esse quærendam nostram salutem. Unde apparet nos non esse certos de DEI gratia, certitudine fidei. At etiam rationes addunt, quibus probant gratiæ certitudinem esse intolerabilis arrogantiae. Qui enim cognoscit & certò credit se esse in gratia apud Deum: is superbit ac sui æstimatione tumescens, alios præ se contemptui habet. Nam is se justum, alios manifestos peccatores cognoscit. Deinde hæc certitudine gratiæ, Christiani evadunt somnolenti, ac bonorum operum incuriosi. Quare hoc aspectu utilis est gratiæ incertitudo. His rationibus, & similibus testimoniis tum Scripturæ, tum etiam Patrum, suam incertitudinem de divina gratia amplificare solent adversarij. Verum enim vero, quamvis hæc speciosè & plausibiliter admodum adduci videantur: tamen, si perpendantur certè, phaleras tantum & fucum aliquem, nihil veri solidiq; præ se ferre intelligantur. Nam si certitudo gratiæ superbiam gignit (ut ajunt) cur eam Deus speciali revelatione manifestat? quod utique adversarij concedunt. Cur Christus Dominus eam suadet? Itane Deus, qui superbis resistit, humilibus autem dat gratiam, superbiæ autor est? Itane Christus Jesus humilitatis Doctor, nedum exemplar, temeritatis minister fuit? Ecquis tales affanias, ne dicam blasphemias, pronunciare audeat nisi fortè qui deliret? Quoniam, etsi Christum Dominum confidentiam tam remissorum, quam remittendorum peccatorum suasisse legitur: superbiæ tamen ac temeritatis occasionem ministrasse, nequaquam deprehenditur. Fiducia (Sapientissimi Auditores) certa de peccatorum remissione non gignit superbiam. Quia non de suorum operum dignitate præsumit; sed de Christi justitia, quod habet, desumit. Justitia autem inhærens adversus Deum insolescit ac proximo insultat. Quod utriusq; justitiæ exemplo est Pharisæus bis in Sabbatho jejunans, ac de sua dignitate præsumens: Et Publicanus se humilians, & in divina misericordia confidens. Hic enim propitiationem, ut peccator, petebat: ille autem de sua infaniens justitia, ut vipera tum progenies, adversus Deum se erigebat, propterea hic prostratus erigitur, ille erectus prosternitur. *Quia maledictus homo, qui confidit in homine, & à Domino recedit cor ejus. Benedictus vir, qui confidit in Domino, & erit Dominus fiducia ejus.* Nos itaq; publicanum imitantes de nostra justitia prorsus desperamus, nedum dubitamus: gratuitam Christi justitiam ex qua omnis gratia & justitia est, apprehendimus. Et hac nequaquam dubitamus quin certi simus & confidenter, atque etiam audacter cum serenissimo Rege clamamus: *in te, Domine, speravi, non confundar in eternum: in justitia tua libera me.* Cujus personam assumens Sanctus Augustinus, sic loquitur: *Nam si attendis ad justitiam meam, damnas me. In tua justitia me crue. Est enim justitia Dei: qua & nostra fit: cum donatur nobis. Ideò autem Dei justitia dicitur, ne homo se putet à*

Matt. 9.
v. 24. 22.
c. 14. 17.
Jac. 4. 7.
6.

Jer. 17. v.
5. & 7.